

Já jsem tvé stáří, pozvi mě dál.

Autor: Jim Goad

Vysloužilá děvka Madonna, ta italská šlapka, která se kdysi dááavno začátkem osmdesátek prokouřila a prošoustala na vrcholek popových žebříčků a od té doby nás zásobuje dalšími a dalšími hity, minulý týden během vystoupení na Brit Music Awards **padla na svůj 56letý zadek**, což velice rychle vedlo k četným krutým variacím vtipu „Upadla jsem a nedokážu vstát“ na sociálních médiích.

Poté, co si pečlivě nastavila naslouchátko, spolkla prášky, upevnila kolostomické sáčky a na svém **rošťáckém elektro skútru** dorazila pozdě k rozhovoru, obvinila Madonna své trapitele z „ageismu“, který přirovnala k rasismu a homofobii.

Takřka-miliardářka volnějších mravů, narozená jako Madonna Louise Ciccone, nedávno řekla časopisu Rolling Stone:

„Nikdo by si nedovolil posmívat se jinému proto, že je černý nebo na Instagramu vyvěsit výrok ponižující člověka proto, že je gay... Ale můj věk – všichni cítili potřebu pronést směrem ke mně něco ponižujícího. A já si vždy pomyslím – jak může být tohle přijatelné? Jaký je vlastně rozdíl mezi tímto a rasismem nebo jakoukoliv jinou diskriminací?“

Abychom byli fér, ta nafouknutá, jaterními skvrnami pokrytá čarodějnice má kus pravdy. Podle oficiálního diktátu se už nesmíme posmívat, diskriminovat nebo vtípkovat o komkoliv na základě jejich „vnitřních“ vlastností, s jedinou výraznou výjimkou – lidí pokročilého věku. Standardní argument proti takovým strašákům jako „nenávist“ nebo „předsudky“ zní, že nikdo si nemůže zvolit, jestli bude černocho. Taky se snaží tvrdit, že nikdo nemůže ovlivnit svou sexuální orientaci, ale to je **zase úplně jiná věc**. Nepochybně však nemáme žádnou moc nad datem v rodném listě – v tomto ohledu je to stejná situace jako s rasou.

Dnešní mládež se však ani náznakem nestydí posmívat se starým, skoro-starým nebo komukoliv aspoň o rok nebo dva staršímu než oni sami. Navíc tak činí způsobem, který by byl považován za neomluvitelně nenávistný, pokud by směřoval proti, řekněme, teplému černému trpaslíkovi. Nenávidět lidi jen za to, že vyšli z maminky asi tucet oběhů kolem Slunce před námi, se mezi mladými považuje nejen za omluvitelné – často se v tom jakoby navzájem podporují. Sledujeme tak nekonečnou záplavu slovního vitriolu směřující na „staré

bělochy“, jejichž demografický zánik je oslavován coby dějinná nevyhnutelnost a triumf spravedlnosti a ne vnímán třeba jako, řekněme, tiše zorganizovaná genocida.

Mám za to, že to má co do činění se supertajným plánem elit poštvat jednu generaci proti ideji placení důchodů a zdravotních výdajů generace předcházející, ale nemám toto své podezření čím podložit a proto to nechám být. Můžete si ostatně tenhle maces přežvýkat sami ve svém volnu.

V létě 1985 jsem byl na jedné londýnské diskotéce – zmlkňte, nebyl jsem tam kvůli tanci nebo muzice, snažil jsem se (neúspěšně) najít někoho, s kým bych se vyspal – když DJ ohlásil nový Madonnin singl předpovědí, že pravděpodobná zpívající přenašečka herpového viru bude hvězdou dlouho a dlouho.

Britský DJ měl bohužel pravdu. Skutečně zůstává na výsluní spoustu, spoustu let – skoro jako bychom se jí nemohli zbavit. Ale jako v případě tolika starých a nemohoucích byla nyní její dlouhověkost obrácena proti ní – jako by snad šlo o charakterovou vadu. V Madonnině případě se však jedná o pozoruhodnou vytrvalost prohané podnikatelky s ocelovou vulvou.

Když se poprvé Madonna prosadila, napadlo mě, že lidé jako ona nebo Mick Jagger – hudebníci závisející mnohem víc na svém *sexappealu* než hudebním talentu či dovednosti – budou muset postupně vyvanout ze záře reflektorů, aby nemilosrdné světlo neodhalilo jejich prohlubující se vrásky.

Proslulým se stal výrok 32letého Micka Jaggera pro časopis *People*, když prohlásil: „Budu dál skládat a zpívat, ale radši bych umřel, než zpíval ‚Satisfaction‘ v pětáctyřiceti.“

Má na hrbu sedm křížků a pořád ji zpívá, možná i ve sprše. A není kdovíjak složité představit si, jak si Madonna na dialýze prozpěvuje „Like a Virgin“.

Nikdy jsem se nepočítal mezi fanoušky Madonniny hudby nebo její stylizace *à la* „drzá holka z katolické školy“, ale považuji se za velkého fandu ženského pubického ochlupení, a to **mívala Madonna výstavní**. Našli by někteří skuteční bobři – i pár vyder – menší než tahle huňatá nádhera, kterou si hýčkala v rozkroku.

Pokud se neholí nebo nevoskuje – pravděpodobně však ano, jelikož podle mě zajišťuje živobytí alespoň dvou tuctů vaginálních kosmetiků na plný úvazek – její houští nejspíš zešedivělo. Je to smutné. Ne, vážně je.

Jsem jen o tři roky mladší než Madonna, takže podle dnešních měřítek si *myslím*, že si z ní můžu utahovat. Ale jako u většiny komiky vychází smích z úzkosti. V tomhle věku už má tělo najeto dost kilometrů, stále častěji potřebuje doktora a **jógu**, protože myšlenka na smrt vás děsí až k paralýze.

Netuším, jestli se tak cítí většina lidí, ale uvnitř se cítím pořád stejně starý. Uvnitř pořád panuje čas snů, trvá tam stejné věčné/vnitřní do sebe zapouzdřené já. Jednoho dne si ale

uvědomíte, že motor, který vám celé ty roky sloužil, začíná zadržávat.

Skoro před deseti lety jsem jel po severopensylvánské Route 6 nekonečnými kopci a malebnými vesničkami. Došlo mi, že mi trvalo 45 let, než jsem spatřil tuhle úžasnou scenérii. A pak, jako ledový střep v srdci, mě zasáhla myšlenka, že ji asi vidím poprvé a naposledy. Pokud to nedotáhnu přes stovku, mám už teď nejspíš víc let *za sebou* než před sebou, což je znepokojivá myšlenka. Takže kdykoliv se mladoši začnou posmívat někomu z nás staříků – a taky jsem to zamlada dělával – zatnu zuby, nasadím vnitřní úsměv a pomyslím si: „Jednou taky poznáte, jaké to je – pokud teda při pokusu o to dřív neumřete.“

Úvaha Jima Goada *Is it a Hate Crime to Call Madonna a Shriveled-Up Old Hag?* vyšla na stránkách Taki's Magazine.